

har været Tilfældet, maatte det have fundet sit Udtryk i Kommissoriet, nemlig Loven, thi der er ikke givet noget andet end selve Loven. Hvis det havde været Meningen, for at holde os til et enkelt Punkt, Københavns Befæstning, at Kommissionen skulde tilvejebringe en Forsvarsordning, baseret paa Københavns Befæstning, saa maatte det have fundet Udtryk i Loven. Hvis det havde været Lovens Mening, at vi skulde tilvejebringe en Forsvarsordning, der udelukkede Københavns Befæstning, saa maatte det have fundet Udtryk i Loven. Nu er det saaledes, at man har stillet Opgaven videst muligt for Kommissionen, den har at tilvejebringe Oplysninger om Forsvarsmidlernes Art og Forhold i det hele taget, og den har saa at tilvejebringe en Plan, der fyldestgør de Hensyn, som naturlig maa tages i Betragtning, baade militære, almenpolitiske og finansielle. Der er det saa, at jeg har været saa fri at sige om Kommissionen og dens Arbejde, at Medlemmerne af denne Kommission maa være saaledes stillede, at det Resultat, som de komme til gennem dette Arbejde, er helt og fuldt deres Resultater, det er ikke noget overleveret eller noget, man har samlet op et eller andet Sted, ikke noget, man har, fordi en anden eller andre have haft det før ham, men det er Resultatet af selve de Undersøgelser og Overvejelser, som han personlig har deltaget i. Det Standpunkt, han naar frem til, er hans eget Standpunkt. Det har jeg tilladt mig at sige, og det er vel nærmest i den Anledning, at det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds brugte Skriftstedet om det ny Menneske. Da denne Artikel har været Genstand for saa megen Omtale baade her og andetsteds, ønsker jeg Tilladelse til at citere ikke overordentlig meget, men det, som jeg anser for at være Kærnepunktet i den, og som sikkert ogsaa er det, der har vakt mest Anstød hos de Herrer Socialdemokrater. Jeg gaar altsaa ud fra den Betragtning, at det er Kommissionens Pligt, som det er dens Ret at oprede alt vedrørende vort Forsvarsvæsen og at tilvejebringe en Plan, saaledes som man nu finder at maatte gøre det. Jeg ønsker saa at bruge Artiklens Ord og ikke andre, for at de kunne staa i Rigsdagstidenden, saaledes at alle kunne se, hvad Værdi de Angreb have, som ere rettede paa mig i den Anledning. Jeg har da skrevet følgende: „Vinder Kommissionen gennem sine Undersøgelser og Overvejelser af samtlige de dens Hverv vedrørende Forhold

den Overbevisning, at Forsvaret kun ved at koncentrerer om et enkelt Punkt kan blive virkningsfuldt betryggende, og at derfor en Ordning, baseret paa Københavns Landbefæstning med eller uden Udvidelse, Supplering og Forstærkning, er den heldigste, „den bedst mulige Ordning“, og tillige forenelig med Hensynet til Statens Evne til at bære de deraf „følgende øjeblikkelige og stadig tilbagevendende Udgifter“, saa vil Kommissionen naturligvis naturligvis affatte sin Indstilling i Overensstemmelse hermed til Trods for alt, hvad der før er skrevet og talt om denne Fæstning. Dette vil ikke blot være Kommissionens Ret, men dens ligefremme, uafviselige Pligt.

Kommer Kommissionen derimod til det Resultat, at Fæstningen saa langt fra kan tjene til Neutralitetens Opretholdelse, at den endog under visse europæiske Situationer vil være en aabenbar Fare for Landets neutrale Stilling, og at den under alle Forhold vil kræve saadanne finansielle Ofre — „saavel øjeblikkelige som stadig tilbagevendende“ — om hvilke det maa siges, at de overstige Statens økonomiske Bæreevne, eller at den, helt afset fra disse Momenter, befindes uheldig, fordi den binder vore Stridskræfter til et enkelt afgørende Punkt, medens det øvrige Land i alt væsentligt lades blot, saa maa Kommissionen, det bestaaende til Trods, gøre Indstilling om en Ordning, der udelukker Københavns Landbefæstning.“ Det er Hovedsummen af de Betragtninger, jeg har tilladt mig at fremsætte, og jeg gad vide, om det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds, der rettede Angreb paa mig i den Anledning — jeg kan forstaa, at Angrebet ikke førtes af det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), som selv har Sæde i Kommissionen — virkelig vil staa op her i Tinget og sige, at hvis han havde Sæde i Kommissionen, og han under sit Arbejde og sin Syslen med disse Ting vandt den Overbevisning, at det og det maatte ske, f. Eks. at Københavns Befæstning maatte lægges til Grund og bruges som Basis for vort Forsvar, vilde han dog gøre en Indstilling, der gik ud paa at sløjfe den. Hvis det ærede Medlem vil staa frem og erklære, at saaledes kunde han tænke sig sin Stilling i Kommissionen, at han kunde komme til det Resultat, at Københavns Befæstning maatte blive liggende og end yderligere udvikles, alt efter de sagkyndiges Krav og Ønsker i saa Henseende, som maatte komme frem nu og